

Zoals de wind waait

Van dezelfde auteur:

Voor de wolven
Een goede moeder
Het tere kind
De andere zoon
De tweede dochter
Het verdwenen meisje
De tiende cirkel
De kleine getuige
Negentien minuten
De bekering
De verhalenvertelster

Jodi Picoult

Zoals de wind waait

the house of books

Oorspronkelijke titel: *Leaving Time*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Ballantine Books New York

Copyright © 2014 by Jodi Picoult

This translation is published by arrangement with Ballantine Books, an imprint of Random House, a division of Random House LLC.

© Vertaling uit het Engels: Davida van Dijke

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2015

Omslagontwerp: Wil Immink Design

© Omslagbeeld: iStock/Wil Immink Design

Foto auteur: © Adam Bouska

Typografie: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 4501 8

ISBN 978 90 443 4502 5 (e-book)

NUR 302

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Joan Collison

*Een ware vriend zal honderden kilometers met je meelopen
door regen en wind, hagel en sneeuw.*

Proloog

JENNA

Vroeger dachten sommige mensen dat er een olifantenbegravingplaats bestond, een plek waar zieke en oude olifanten heen gingen om te sterven. Ze zouden hun kudde achterlaten en alleen door het droge landschap sjokken, zoals de Titanen over wie we gelezen hebben in de brugklas bij Griekse mythologie. Volgens de overlevering bevond de locatie zich ergens in Saudi-Arabië, heersten er op die plek bovennatuurlijke krachten en lag er een boek met toverformules die de wereldvrede zouden stichten.

Ontdekkingsreizigers gingen op zoek naar deze begravingplaats. Wekenlang volgden ze olifanten die stervende waren, om zich uiteindelijk te realiseren dat ze in kringetjes rondliepen. Sommige reizigers verdwenen spoorloos. Anderen konden zich niet herinneren wat ze hadden gezien, en niemand van degenen die beweerden dat ze de begravingplaats hadden gevonden, kon de plek later nog terugvinden.

Dat komt omdat de olifantenbegravingplaats een mythe is.

Oké, onderzoekers hebben groepen olifanten aangetroffen die binnen korte tijd vlak bij elkaar gestorven zijn, dat wel. Mijn moeder, Alice, zou gezegd hebben dat er een logische reden is voor een massabegravingplaats. Een groep olifanten kan gelijktijdig gestorven zijn door gebrek aan eten of water, of tijdens een slachting door ivoorjagers. Het zou zelfs kunnen dat de sterke Afrikaanse wind de verspreide botten op een grote hoop heeft geblazen. Jenna, zou ze tegen me gezegd hebben, voor alles wat je ziet, bestaat een verklaring.

Er is veel bekend over olifanten en de dood, geen mythen, maar keiharde wetenschap. Ook dat zou mijn moeder me hebben kunnen vertellen. We zouden dicht naast elkaar onder de reusachtige

eik hebben gezeten, waar Maura graag schaduw zocht. We zouden hebben toegekeken hoe de olifant eikels oppakte met haar slurf en ze wegslingerde. Mijn moeder zou iedere worp hebben beoordeeld als een olympische jury. Een 8,5... een 7,9. Oe! Een tien met een griffel.

Misschien had ik geluisterd. Maar misschien had ik gewoon met mijn ogen dicht naast mijn moeder gezeten en geprobeerd de geur van haar insectenspray in mijn geheugen te griffen. Of de manier waarop ze gedachteloos een vlecht in mijn haar maakte en hem samenbond met een grashalm.

Misschien zou ik aldoor gewent hebben dat er wél een olifantenbegraafplaats bestond, maar dan niet alleen voor olifanten. Want dan zou ik in staat zijn om haar te vinden.

ALICE

Toen ik negen was, lang voor ik wetenschappelijk onderzoeker werd, dacht ik dat ik alles wist. Nou ja, ik wilde alles weten en in mijn ogen kwam dat op hetzelfde neer. Op die leeftijd was ik helemaal gek van dieren. Ik wist dat een groep wolven een roedel wordt genoemd. Ik wist dat dolfinnen carnivoren zijn. Ik wist dat giraffen vier magen hebben en dat de beenspieren van een sprinkhaan in verhouding tot die van een mens duizend keer krachtiger zijn. Ik wist dat witte ijsberen een zwarte huid onder hun vacht hebben en dat kwallen geen hersenen hebben. Dat wist ik allemaal van de Time Life-kaarten met foto's en feiten over dieren, die ik maandelijks toegestuurd kreeg. Het was een abonnement dat ik voor mijn verjaardag had gekregen van mijn zogenaamde stiefvader. Hij was een jaar daarvoor verhuisd naar San Francisco, waar hij samenwoonde met zijn beste vriend, Frank, die mijn moeder 'de andere vrouw' noemde als ze dacht dat ik niet luisterde.

Ik kreeg iedere maand nieuwe kaarten per post, maar op een dag in oktober 1977 kwam de mooiste kaart van allemaal, over olifanten. Ik kan je niet uitleggen waarom zij mijn lievelingsdieren waren. Misschien kwam het door mijn slaapkamer, met het jungle-motief op het ruige tapijt en de behangrand met dansende cartoon-olifanten die de muren sierde. Misschien kwam het door Dombo het vliegende olifantje, de eerste film die ik als peuter ooit had gezien. Misschien kwam het doordat de zijden voering in mijn moeders bontjas, een erfstuk van haar eigen moeder, gemaakt was van een Indiase sari bedrukt met olifanten.

Van die kaart van Time Life leerde ik de basisinfo over olifanten. Het zijn de grootste landdieren op aarde en ze wegen soms meer dan vijf ton. Ze eten 140 tot 180 kilo voedsel per dag. Ze hebben

de langste zwangerschap van alle landzoogdieren: tweeëntwintig maanden. Ze leven in kudden onder leiding van een vrouwelijke olifant, de matriarch, die meestal het oudste lid van de groep is. Zij bepaalt waar de groep elke dag heen gaat, wanneer ze rust nemen, waar ze eten en waar ze drinken. Babyolifanten worden opgevoed en beschermd door alle vrouwelijke kuddeleden, en trekken met hen mee. Rond hun dertiende verlaten de jonge mannetjes de familie-groep. Meestal sluiten ze zich aan bij een stierenkudde.

Dat waren natuurlijk de feiten die zo'n beetje iederéén kende. Maar ik raakte geobsedeerd. Ik zocht gegevens op in de schoolbibliotheek, las natuurboeken en stelde vragen aan leraren. Zo kwam ik te weten dat olifanten zonnebrand kunnen oplopen, wat de reden is dat ze zand over hun rug gooien en door de modder rollen. Hun naaste nog levende verwant is de klipdas, een klein, harig schepsel dat eruitziet als een cavia. Ik wist dat een olifantenkalf soms op zijn slurf zuigt om zichzelf te troosten, zoals een mensenvrouw op zijn duim zuigt. Ik kende de geschiedenis van de olifant Mary, die in 1916 in Erwin, Tennessee, terechtstond wegens moord en werd opgehangen.

Achteraf denk ik dat mijn moeder het woord 'olifant' niet meer kon horen. Vandaar misschien dat ze me op een zaterdagochtend in alle vroegte wakker maakte met de mededeling dat we op avontuur gingen. In het deel van Connecticut waar wij woonden, waren geen dierentuinen, maar in Forest Park Zoo in Springfield, Massachusetts, hadden ze een echte, levende olifant, en wij gingen haar opzoeken.

Om te zeggen dat ik opgewonden was, zou een understatement zijn. Ik bestookte mijn moeder urenlang met olifantenmoppen:

Wat is mooi, grijs en draagt glazen muiltjes? Cinderolifant.

Waarom zijn olifanten gerimpeld? Ze passen niet op een strijkplank.

Hoe laat is het als er een olifant op je tuinhek gaat zitten? Tijd voor een nieuw hek.

Aangekomen in de dierentuin, sjeesde ik over de paden tot ik voor Morga-netta de olifant stond.

Die er totaal anders uitzag dan ik me had voorgesteld.

Dit was niet het majestueuze dier zoals beschreven op mijn Time Life-kaart, of in de boeken die ik had doorplozen. Ze was vastgeketend aan een reusachtig betonblok dat midden in haar verblijf stond, zodat ze in geen enkele richting een eind kon lopen. Op haar achterpoten zaten wonden, veroorzaakt door de zware kettingen. Ze miste een oog en met het andere meed ze consequent mijn blik. Ik was gewoon de zoveelste die haar kwam aangapen in haar gevangenis.

Ook mijn moeder schrok van haar toestand. Ze wenkte een dierenverzorger, die vertelde dat Morganetta vroeger in plaatselijke optochten had meegelopen en kunstjes deed zoals wedstrijden touwtrekken met middelbareschoolleerlingen, maar dat ze op haar oude dag onvoorspelbaar was geworden. Ze had met haar slurf naar bezoekers gemept toen ze te dicht bij haar kooi kwamen. Ze had de pols van een verzorger gebroken.

Ik begon te huilen.

Mijn moeder nam me halsoverkop mee terug naar de auto, hoewel we maar tien minuten in de dierentuin waren geweest en de terugreis naar huis vier uur duurde.

‘Kunnen we haar niet helpen?’ vroeg ik.

En zo werd ik op negenjarige leeftijd olifantenactiviste. Na een tripje naar de bibliotheek ging ik aan de keukentafel zitten en schreef een brief aan de burgemeester van Springfield, Massachusetts, om hem te vragen Morganetta meer ruimte en vrijheid te geven.

Hij schreef me terug, maar stuurde zijn reactie ook naar *The Boston Globe*. De krant publiceerde de brief, en er kwam een journalist bij ons langs. Hij wilde het meisje interviewen dat de burgemeester ervan had overtuigd dat Morganetta overgeplaatst moest worden naar het veel grotere buffelverblijf in de dierentuin. Ik kreeg een speciale onderscheiding tijdens een leerlingenbijeenkomst op mijn basisschool. De dierentuin nodigde me uit om tijdens de feestelijke opening het rode lint door te knippen, samen met de burgemeester. Camera’s flitsten in mijn gezicht en verblindden me terwijl Morganetta achter ons rondrentelde. Deze keer keek ze me wel aan met haar goede oog. En ik wist, ik wist gewoon dat ze zich nog steeds

doodongelukkig voelde. De ketenen en de kooi, de klappen die ze had gekregen, misschien zelfs de herinnering aan het moment dat ze werd meegenomen uit Afrika... er was haar zoveel aangedaan. Dat droeg ze nog steeds met zich mee en het nam alle extra ruimte in het buffelverblijf in beslag.

Even voor de goede orde: burgemeester Dimauro bleef zich spannen om Morganetta's leven aangenamer te maken. In 1979, na het overlijden van de ijsbeer van Forest Park, ging de dierentuin dicht en werd Morganetta overgeplaatst naar de Los Angeles Zoo. Daar kreeg ze een veel ruimere behuizing. Er was een vijver om in te baden, speelgoed, en twee oudere olifanten.

Als ik toen had geweten wat ik nu weet, had ik de burgemeester kunnen vertellen dat olifanten zich niet automatisch aan elkaar hechten omdat ze van dezelfde soort zijn. Olifanten hebben een even unieke persoonlijkheid als mensen. En je gaat er toch ook niet van uit dat twee willekeurige mensen zomaar dikke maatjes zullen worden? Morganetta werd steeds depressiever, vermagerde en takelde af. Ongeveer een jaar na haar aankomst in L.A. werd ze dood gevonden op de bodem van de vijver van het verblijf.

De moraal van dit verhaal is dat je soms uit alle macht kunt proberen om de wereld te verbeteren, maar dat het nog steeds lijkt op het tij keren met een zeef.

De moraal van dit verhaal is dat hoe hard we ook ons best doen en hoe graag we het ook willen, sommige verhalen nu eenmaal geen happy end hebben.

Deel I

*Hoe valt mijn nobele heldendom te verklaren? Ik denk
dat mijn lijf werd opgeblazen door een ondeugend jongetje.
Eens was ik zo groot als een valk, zo groot als een leeuw,
eens was ik niet de olifant die ik geworden ben.
Mijn huid hangt en mijn meester straft me voor een kunstje
dat is mislukt. Ik had de hele nacht geoefend in mijn tent,
dus ik was wat slaperig. Mensen verbinden mij met verdriet
en vaak ook met wijsheid. Randall Jarrell vergeleek me
met Wallace Stevens, de Amerikaanse dichter. Ik herken iets in
de voortsjokkende drieregelige strofes, maar in mijn hart
ben ik meer zoals Eliot. Een man van Europa, een man
van beschaving. Eenieder die zo welgemanierd is heeft
wel eens een inzinking. Ik hou niet van spectaculaire
evenwichtsoefeningen, koorddansen en kunstjes met kegels.
Wij olifanten zijn toonbeelden van deemoed, als we
onze treurige marsen beginnen om te sterven.
Maar wist je dat olifanten werd geleerd
het Griekse alfabet te schrijven met hun voeten?
Het lijden moe liggen we op onze brede ruggen
en gooien graspollen naar de hemel – als afleiding, niet als gebed.
Het is geen deemoed die je ziet op onze lange laatste marsen:
het is uitstel. Gaan liggen doet mijn zware lichaam pijn.*

– Dan Chiasson, 'De olifant'

JENNA

Al ben ik pas dertien, ik weet veel over het geheugen. Ik heb me erin verdiept zoals andere meiden van mijn leeftijd modebladen verslinden. Je hebt het soort geheugen dat gaat over je leefwereld, zoals weten dat een fornuis heet is en dat je tenen bevrozen als je 's winters buiten geen schoenen draagt. Je hebt het soort geheugen dat je krijgt aangereikt door je zintuigen. Bijvoorbeeld dat je ogen gaan prikken als je in de zon kijkt en dat je geen wormen moet eten als je iets lekkers wilt proeven. Je hebt jaartallen die je je herinnert van geschiedenislessen en die je ophoest tijdens een toets, omdat ze (blijkbaar) belangrijk zijn in het grote geheel van de dingen. En je hebt persoonlijke bijzonderheden die je je herinnert: pieken in de grafiek van je eigen leven, die voor niemand anders belangrijk zijn dan voor jezelf. Afgelopen jaar mocht ik van mijn leraar Natuur en Techniek helemaal in mijn uppie een werkstuk maken over het geheugen. De meeste leraren laten me zelfstandig werken, omdat ze weten dat ik me verveel in de klas. Plus dat ze denk ik een beetje bang zijn dat ik meer weet dan zij, en ze niet de kans willen lopen om met hun mond vol tanden te staan.

Mijn eerste herinnering is wit omzoomd, zoals op een overbelichte foto. Mijn moeder houdt me een stokje met gesponnen suiker voor, een suikerspin. Ze legt haar vinger tegen haar lippen – dit is ons geheimpje – en dan trekt ze er een klein stukje af. Ze stopt het in mijn mond, mijn tong krult om haar vingertop en zuigt de suiker op. *'Iswidi,'* zegt ze tegen me. Zoet. Dit is niet mijn zuigfles. Het is geen smaak die ik ken, maar wel heel lekker. Ze buigt zich over me heen en kust mijn voorhoofd. *'Uswidi,'* zegt ze. Lieverd.

Ik kan niet ouder geweest zijn dan negen maanden.

Dat is best apart, omdat je vroegste herinneringen meestal stam-

men uit de periode tussen je derde en vijfde jaar. Wat niet betekent dat baby's onwijs vergeetachtig zijn. Ze hebben al herinneringen lang voordat ze taal kunnen gebruiken, maar gek genoeg hebben ze er geen toegang toe zodra ze eenmaal beginnen te praten. Dus misschien herinner ik me de suikerspinepisode omdat mijn moeder Xhosa sprak, wat niet onze taal is, maar wat ze had opgepikt toen ze in Zuid-Afrika aan haar proefschrift werkte. Of misschien is deze willekeurige herinnering het gevolg van een ruilhandeltje in mijn brein. Omdat ik niet meer weet wat ik me zo wanhopig graag wil herinneren: wat er precies gebeurd is in de nacht dat mijn moeder verdween.

Mijn moeder was wetenschappelijk onderzoeker. Ze heeft zelfs een tijdlang het geheugen bestudeerd, als onderdeel van haar werk over posttraumatische stress en olifanten. Ken je die uitspraak dat een olifant nooit iets vergeet? Nou, het is echt zo. Ik zou je zó mijn moeders onderzoeksresultaten kunnen geven als je er bewijs van wilt. Zelf ken ik ze uit mijn hoofd, en dat is geen grap. Haar officieel gepubliceerde bevindingen waren dat herinneringen gekoppeld zijn aan sterke emoties, en dat je slechte momenten kunt zien als iets wat met watervaste stift op de muur van het brein is geschreven. Maar er is een flinterdunne grens tussen een heel slecht moment en een traumatisch moment. Slechte momenten onthoud je. Traumatische vergeet je, of ze worden zo vervormd dat ze onherkenbaar zijn. Of... ze veranderen in het grote, naargeestige niets wat mijn hoofd vult zodra ik me probeer te concentreren op die nacht.

Ik weet alleen dit:

1. Ik was drie.
2. Mijn moeder werd bewusteloos gevonden op het terrein van het reservaat, zo'n anderhalve kilometer ten zuiden van het lichaam van een dode vrouw. Dat stond in het politierapport. Mijn moeder werd naar het ziekenhuis gebracht.
3. Ik word niet vermeld in het politierapport. Na die nacht ging ik met mijn oma mee. Ik mocht bij haar logeren, want mijn vader had het al zwaar genoeg te verduren met een dode olifantenverzorgster en een echtgenote die urenlang buiten westen was.

4. Vlak voor het ochtend werd, kwam mijn moeder bij bewustzijn. Ze verdween uit het ziekenhuis zonder dat iemand van het verplegend personeel haar zag vertrekken.
5. Ik heb haar nooit meer teruggezien.

Soms geloof ik dat mijn leven uit twee delen bestaat die gekoppeld zijn als treinwagons, met als verbindingsstuk het moment van mijn moeders verdwijning. Maar zodra ik wil kijken hoe die koppeling in elkaar zit, begint de trein zo waanzinnig te schokken dat het voelt alsof mijn hoofd van mijn romp wordt gerukt. Ik weet dat ik ooit een kleine wildebras was met rossig blond haar, die allerlei peuterstreken uithaalde terwijl haar moeder eindeloos aantekeningen maakte over olifanten. Nu ben ik een tiener die te serieus is voor haar leeftijd en te slim voor haar eigen bestwil. En toch, al ben ik nog zo goed in het onthouden van wetenschappelijke gegevens, ik ga finaal de mist in als het gaat om feiten die ertoe doen. Zoals weten dat Wanelo een website is en niet een flitsende nieuwe popgroep.

Laten we zeggen dat de brugklas geldt als microkosmos voor de sociale hiërarchie van de menselijke adolescent (zoals mijn moeder het zou uitdrukken). Dan legt het opnoemen van vijftig verschillende olifantenkudden in het Tuli Block in Botswana geen gewicht in de schaal. Je staat een heel stuk hoger op de sociale ladder door de leden van boyband One Direction bij naam te kennen.

Ik ben op mijn school zeker niet de enige leerling zonder moeder, er zijn zoveel meiden en jongens uit eenoudergezinnen. Toch val ik buiten de groep. Tijdens de lunchpauze zit ik erbij aan een van de tafels en eet wat mijn oma in mijn broodtrommel heeft gestopt. Intussen kletsen de coole meiden erover dat ze later voor een cosmeticabedrijf willen werken. Ze verzinnen alvast nieuwe kleurnamen voor make-up en nagellak, geïnspireerd op beroemde films: Magentlemen Prefer Blondes, en A Fuchsia Good Men. Ik probeer me wel eens in het gesprek te mengen, maar dan kijken ze meestal met opgetrokken wipneusjes in mijn richting alsof ze iets vies ruiken, en kwebbelen onverstoorbaar verder. Ik ga er niet onder gebukt dat ze me negeren. Ik heb belangrijker dingen aan mijn hoofd.

Mijn herinneringen van na mijn moeders verdwijning zijn al even

hapsnap. Ik kan mijn nieuwe slaapkamer beschrijven in het huis van mijn oma, waar geen ledikantje stond zoals ik gewend was, alleen een bed voor een groot kind. Mijn eerste grote bed. Ernaast stond een nachtkastje met een rieten mandje erop, dat vreemd genoeg gevuld was met roze zakjes zoetstof, hoewel er nergens een koffiezetapparaat te bekennen was. Zelfs voor ik kon tellen keek ik er elke avond in, om te checken of de zakjes er nog waren. Dat doe ik nog steeds.

Ik kan je vertellen hoe het in het begin was om op bezoek te gaan bij mijn vader in Hartwick House. De gangen roken er naar ammoniak en urine. Mijn oma moedigde me aan om met mijn vader te praten. Maar hoewel ik op zijn bed klom, bibberend omdat ik zo dicht bij iemand was die ik herkende zonder hem te kennen, praatte of bewoog hij niet. Ik weet nog precies hoe de tranen uit zijn ogen drupten alsof het een natuurlijk verschijnsel was, zoals op een zomerse dag een blikje frisdrank beslaat zodra het uit de koelkast komt.

Ik herinner me nog de nachtmerries die eigenlijk geen nachtmerries waren. Ik werd gewekt uit een heel diepe slaap door Maura's luide getrompetter. Maar zelfs nadat mijn oma de kamer was komen binnenhollen en me had uitgelegd dat de matriarch nu honderden kilometers ver weg woonde in een nieuw reservaat in Tennessee, bleef het gevoel knagen dat Maura probeerde me iets duidelijk te maken. En dat als ik even goed was in olifantentaal als mijn moeder, ik haar zou begrijpen.

Het enige wat ik nog van mijn moeder heb, is haar onderzoek. Ik pluis haar aantekeningen uit, want ik weet dat de woorden op een bladzijde zich ooit zo zullen herschikken dat ze me naar haar zullen leiden. Al is ze er niet, ik heb van haar geleerd dat elk goed onderzoek begint met een hypothese, wat gewoon intuïtie is, verpakt in mooie woorden. En mijn intuïtie zegt dit: ze zou mij nooit in de steek hebben gelaten. Niet uit vrije wil.

En dat zal ik bewijzen, al moet ik ervoor tot het gaatje gaan.

Als ik wakker word, ligt Gertie uitgestrekt over mijn voeten als een grote, ademende deken. Ze slaapt. Ze heeft spiertrekkingen in haar

poten. Blijkbaar is ze op jacht naar iets wat ze alleen in haar dromen kan zien.

Ik weet hoe dát voelt.

Ik probeer uit bed te komen zonder haar wakker te maken, maar ze springt overeind en blaft tegen de gesloten deur van mijn slaapkamer.

‘Rustig,’ zeg ik terwijl ik mijn vingers in de dikke vacht van haar nek duw. Ze likt mijn wang, maar rustig wordt ze niet. Haar blik is strak op de slaapkamerdeur gericht, alsof ze ziet wat zich aan de andere kant afspeelt.

Wat best bizar is, gezien mijn eigen plannen voor vandaag.

Gertie springt kwispelend van het bed, haar staart roffelt tegen de muur. Ik trek de deur open en laat haar de trap af klauteren zodat mijn oma, die beneden ontbijt voor me klaarmaakt, haar kan uitlaten in de tuin.

Gertie kwam één jaar later dan ik bij mijn oma wonen. Voor die tijd woonde ze in het reservaat en was dik bevriend met een olifant die Syrah heette. Ze waren onafscheidelijk. Toen Gertie ziek werd, waakte Syrah over haar, zorgde dat de hond veilig tussen haar enorme voorpoten bleef liggen en streekte haar zachtjes met haar slurf. Het was niet het eerste verhaal over een hond en een olifant die een band hadden, maar Syrah en Gertie werden legendarisch. Ze waren een keer op het tv-nieuws en iemand schreef een kinderboek over ze. Een beroemde fotograaf maakte kiekjes van ze voor een kalender met als thema ‘onwaarschijnlijke dierenvriendschappen,’ en zo werd Gertie Miss Juli. Dus toen Syrah werd overgeplaatst na de sluiting van het reservaat, voelde Gertie zich waarschijnlijk net zo verlaten als ik. Maandenlang wist niemand wat er met haar gebeurd was. Tot op een dag een vrijwilliger van het dierenasiel met Gertie op de stoep stond bij mijn oma. Hij vroeg of wij deze hond kenden, die zwervend bij ons in de buurt was aangetroffen. Gertie had haar halsband nog om met haar naam erop geborduurd. Ze was mager en zat onder de vlooiën, maar begon meteen mijn gezicht te likken. Mijn oma vond het goed dat Gertie bleef, misschien omdat ze dacht dat het mij zou helpen me aan te passen aan mijn nieuwe bestaan.

Eerlijk gezegd heeft het niet gewerkt. Ik ben altijd een eenling geweest en heb nooit het gevoel gehad dat ik hier thuishoor. Ik lijk op die vrouwen die verslingerd zijn aan de romans van Jane Austen en blijven hopen dat Mr. Darcy op een dag bij hen voor de deur zal staan. Of mensen die een beroemde veldslag uit de Amerikaanse Burgeroorlog naspelen op een grasveld, tussen kleurige moderne speeltoestellen en knusse rustbankjes. Ik ben de prinses in de ivoren toren, behalve dat de stenen gemaakt zijn van mijn levensverhaal en ik deze gevangenis zelf heb gebouwd.

Op school heb ik één vriendin gehad die me een beetje begreep. Chatham Clarke was de enige aan wie ik ooit heb verteld over mijn moeder en dat ik haar wil opsporen. Chatham woonde bij haar tante, omdat haar moeder drugsverslaafde was en in de gevangenis zat. Haar vader had ze nooit ontmoet.

‘Het heeft zoiets moois,’ zei Chatham tegen me, ‘dat jij je moeder dolgraag wilt terugzien.’ Ik vroeg wat ze bedoelde, en zij vertelde me dat haar tante haar eenmaal had meegenomen naar de gevangenis waar haar moeder haar straf uitzat. Chatham had zich netjes aangekleed in een strookjesjurk met van die lakschoentjes eronder die glommen als zwarte spiegels. Maar haar moeder was uitgeblust en grauw, met lege ogen en uitgevallen tanden door de speed. Ze zei dat ze haar dochter graag zou willen knuffelen, maar Chatham was nog nooit ergens zo blij mee geweest als met het plastic schot tussen hen in de bezoekersruimte. Ze was nooit meer teruggegaan.

Chatham hielp me met van alles. Ze ging mee mijn eerste beha kopen, omdat mijn oma niet op het idee kwam dat mijn minuscule borsten steun nodig hadden. Maar, zei Chatham, meisjes boven de tien jaar die zich voor gymnastiek moeten omkleden, mogen hun borsten niet laten wapperen. Ze stopte me briefjes toe tijdens Engels, met grove tekeningen van stokpoppetjes van onze lerares die te veel zelfbruiner gebruikte en naar katten stonk. Ze liep arm in arm met me door de schoolgangen, en zoals iedere dierenonderzoeker weet, zijn de overlevingskansen in een vijandige omgeving voor een roedel van twee oneindig veel groter dan voor een roedel van één.

Op een ochtend kwam Chatham niet opdagen op school. Ik pro-

beerde haar thuis te bellen, maar er werd niet opgenomen. Ik fietste erheen en zag een bord met TE KOOP in de tuin. Ik geloofde niet dat ze zou vertrekken zonder iets te zeggen, want ze wist dat dát nou juist de nekslag voor me was geweest toen mijn moeder verdween. Maar naarmate Chatham langer wegbleef, liet ik de moed zakken. Er ging een week voorbij, en nog een. Toen ik mijn huiswerk liet versloffen en de ene onvoldoende na de andere kreeg, wat helemaal niet mijn stijl was, werd ik bij de schooldecaan geroepen. Juffrouw Sugarman was oeroud. Ze had handpoppen in haar kantoortje, zodat getraumatiseerde kinderen met behulp van Jan Klaassen en Katrijn konden uitbeelden wat hun dwarszat. Het leek me sterk dat juffrouw Sugarman me érgens mee kon helpen, laat staan met de verwerking van een verbroken vriendschap. Ze vroeg wat er volgens mij met Chatham was gebeurd, en ik zei dat ze vast en zeker was opgenomen in hoger sferen en dat ik nu alleen op de wereld was, net als die vondeling in dat Franse kinderboek.

Dat zou niet de eerste keer zijn.

Juffrouw Sugarman heeft me nooit meer uitgenodigd voor een gesprek. Werd ik op school aanvankelijk nog gezien als een beetje excentriek, nu versleet iedereen me waarschijnlijk voor knettergek.

Mijn oma begreep niets van Chathams verdwijntruc. ‘Zonder iets tegen jou te zeggen?’ vroeg ze tijdens het avondeten. ‘Zo ga je toch niet om met een vriendin.’ Ik zei maar niet dat ik hier stiekem een voorgevoel van had gehad, al die tijd dat Chatham en ik met elkaar optrokken. Als iemand jou ooit in de steek heeft gelaten, verwacht je dat het weer zal gebeuren. Uiteindelijk zul je afstand blijven houden van mensen, zodat ze niet belangrijk voor je worden en het geen pijn doet als ze uit je wereld verdwijnen. Ik weet dat dit ongelooflijk depri klinkt uit de mond van een dertienjarige. Maar het is nog veel erger om te moeten accepteren dat mensen je herhaaldelijk laten stikken omdat jij nu eenmaal waardeloos bent.

Mijn toekomst kan ik misschien niet veranderen, maar ik ben vastbesloten erachter te komen hoe mijn verleden in elkaar zit.

Dus heb ik een ochtendritueel. Sommige mensen drinken koffie en lezen de krant, andere checken hun Facebook-pagina en weer andere stylen hun haar of doen honderd sit-ups. Nou, ik kleed me

aan en open mijn laptop. Ik surf veel op het internet, vooral naar www.NamUs.gov, de officiële website van het ministerie van Justitie voor vermiste en niet-geïdentificeerde personen. Snel controleer ik de database Niet-geïdentificeerde Personen, om zeker te weten dat de forensisch pathologen geen nieuwe informatie hebben ingevoerd over een naamloze overleden vrouw. Dan check ik de database Niet-opgeëiste Personen op toevoegingen aan de lijst van overleden mensen zonder nabestaanden. Tot slot log ik in op de database Vermiste Personen en ga direct naar de gegevens van mijn moeder.

Status: Vermist

Voornaam: Alice

Meisjesnaam: Kingston

Achternaam: Metcalf

Bijnaam/alias: Geen

Voor het laatst gezien op: 16 juli 2004, 23.45 uur

Leeftijd (op bovengenoemd tijdstip): 36

Huidige leeftijd: 46

Huidskleur: Blank

Geslacht: Vrouw

Lengte: 1 meter 65

Gewicht: 57 kilo

Plaats: Boone

Staat: New Hampshire

Omstandigheden: Alice Metcalf was als bioloog en onderzoeker verbonden aan het New England Elephant Sanctuary. In de namiddag van 16 juli 2004 werd ze om ongeveer 17.00 uur bewusteloos aangetroffen, anderhalve kilometer ten zuiden van het lichaam van een vrouwelijke medewerker van het reservaat, die was vertrapt door een olifant. Na opname in het Mercy United Hospital in Boone Heights, New Hampshire, kwam Alice om ongeveer 23.00 uur bij bewustzijn. Ze werd voor het laatst gezien door een verpleegkundige die om 23.45 uur haar vitale functies controleerde.

Er is niets veranderd aan het profiel. Dat weet ik, omdat ik het zelf heb geschreven.

Er volgt een pagina over mijn moeders haarkleur (rood) en kleur ogen (groen). Of ze littekens, misvormingen of tattoos had, of prothesen van de ledematen die kunnen worden gebruikt om haar te identificeren (nee). Dan nog een pagina om de kleding te beschrijven die ze droeg toen ze verdween, maar die moest ik leeg laten, want dat weet ik niet. Plus een lege pagina over mogelijke vervoermiddelen, een volgende voor gebitsgegevens en een voor haar DNA-monster. Bij het profiel zit een foto, die ik gescand heb van de enige foto in huis die mijn oma niet op zolder heeft weggegomd. Het is een close-up van mijn moeder, staande voor Maura de olifant, met mij in haar armen.

Dan is er een pagina voor de contacten met politiebeambten. Een van hen, Donny Boylan, is gepensioneerd en naar Florida verhuisd, en hij heeft alzheimer (je staat er versteld van wat je via Google allemaal te weten kunt komen). De ander, Virgil Stanhope, werd voor het laatst vermeld in een politienieuwsbrief vanwege zijn officiële bevordering tot rechercheur op 13 oktober 2004. Door mijn digitale spoorwerk weet ik dat hij niet langer bij de politie van Boone werkt. Verder niets. Hij lijkt van de aardbodem te zijn verdwenen.

Dat is niet zo ongebruikelijk als je zou denken.

Er zijn hele gezinnen waarvan de huizen werden achtergelaten met schetterende tv-toestellen, kokende waterketels en vloeren bezaaid met speelgoed. Gezinnen waarvan de auto's werden gevonden op een leeg parkeerterrein, of op de bodem van een plaatselijke vijver, zonder dat er ooit lichamen werden aangetroffen. Er zijn studentes die vermist raakten nadat ze hun telefoonnummer op een servet hadden gekrabbeld voor een man in een kroeg. Opa's die het bos in gingen voor een fikse wandeling en van wie nooit meer iets is vernomen. Baby's die zorgzaam in hun bedje werden gestopt en verdwenen waren voor het de volgende ochtend licht was. Moeders die boodschappenlijstjes maakten, in de auto stapten, maar nooit meer thuiskwamen van de supermarkt.

'Jenna!' onderbreekt de stem van mijn oma mijn gemijmer. 'Het is hier geen restaurant!'

Ik sluit mijn computer af en loop mijn slaapkamer uit. Dan denk ik me, ga terug, trek mijn ondergoedlade open en haal een dunne blauwe sjaal tevoorschijn. Hij staat voor geen meter bij mijn korte broek en tanktop, maar ik wikkel hem rond mijn hals, haast me naar beneden en hijs mezelf op een hoge kruk aan de keukenbar.

‘Ik heb nog meer te doen dan jou bedienen,’ zegt mijn oma met haar rug naar me toe terwijl ze een pannenkoek omdraait in de koekenpan.

Ze is geen schattig, witharig knuffelomaatje zoals je ze op tv ziet. Mijn oma werkt als parkeerwacht bij de plaatselijke parkeerpolitie, en de keren dat ik haar heb zien glimlachen kan ik op de vingers van een hand tellen.

Ik wilde dat ik met haar over mijn moeder kon praten. Ik bedoel, zij heeft alle herinneringen die ik niet heb, want ze heeft achttien jaar met mijn moeder in één huis gewoond, terwijl ik het moet stellen met drie miezige jaartjes. Ik wilde dat ik zo’n oma had die mij toen ik klein was foto’s liet zien van mijn vermiste moeder, of een taart bakte op haar verjaardag. Maar mijn oma vond altijd dat ik mijn gevoelens maar beter kon wegstoppen in een doosje met een slot erop.

Begrijp me niet verkeerd, ik hou van mijn oma. Ze komt trouw naar de concerten van mijn schoolkoor. Ze kookt speciaal voor mij vegetarisch, hoewel ze zelf graag vlees eet. Ze laat me naar films voor boven de zestien kijken omdat (zegt ze) er alleen maar te zien is wat ik op school tussen de les door óók te zien krijg. Ik hou van mijn oma. Ze is alleen niet mijn moeder.

Ik heb mijn oma vandaag op de mouw gespeld dat ik ga babysitten voor een van mijn favoriete leraren, meneer Allen, die wiskunde geeft. Zijn zoontje heet Carter, maar ik noem hem de Pil, want dit jochie is het beste argument dat ik ken tegen de menselijke voortplanting. Ik heb nog nooit zo’n lelijk kind gezien. Hij heeft een kolossaal hoofd en als hij me aankijkt, weet ik bijna zeker dat hij mijn gedachten leest.

Mijn oma draait zich om, met een pannenkoek op een spatel. Bij het zien van mijn sjaal verstijft ze. Oké, het is geen fantastische

combi met de rest van mijn outfit, maar dat is niet de reden dat ze afkeurend haar hoofd schudt. Met een klap belandt de spatel met de pannenkoek op mijn bord.

‘Ik wilde me een beetje optutten,’ lieg ik.

Mijn oma praat niet over mijn moeder. Ik voel me leeg vanbinnen omdat zij verdwenen is, maar mijn oma zit juist propvol woede. Ze kan mijn moeder niet vergeven dat ze is weggelopen – als dat gebeurd is – en ze kan het alternatief niet accepteren, namelijk dat mijn moeder niet terugkomt omdat ze dood is.

‘Carter,’ zegt mijn oma, soepel overschakelend op een ander onderwerp. ‘Dat is toch dat kind dat op een aubergine lijkt?’

‘Niet van top tot teen. Alleen zijn voorhoofd,’ licht ik toe. ‘En de laatste keer dat ik op hem paste, brulde hij drie uur aan één stuk.’

‘Neem oordopjes mee,’ adviseert mijn oma. ‘Ben je thuis voor het avondeten?’

‘Weet ik nog niet. Maar ik zie je later.’

Dat zeg ik altijd tegen haar als ze vertrekt, want we hebben het allebei nodig om dat zinnetje te horen. Mijn oma zet de koekenpan in de gootsteen en pakt haar tas. ‘Denk eraan dat je Gertie uitlaat voor je weggaat,’ zegt ze. Ze kijkt nadrukkelijk niet naar mij of naar mijn moeders sjaal terwijl ze langs me loopt.

Toen ik elf was begon ik actief te zoeken naar mijn moeder. Voor die tijd miste ik haar, maar ik wist niet wat ik eraan moest doen. Mijn oma wilde er niet over praten. En voor zover ik wist, had mijn vader mijn moeder nooit als vermist opgegeven, omdat hij in catatonische toestand in een psychiatrische kliniek lag toen het gebeurde. Ik heb het hem een paar keer gevraagd, maar meestal leidde dat tot nieuwe inzinkingen, dus ben ik erover opgehouden.

Op een dag stuitte ik in de wachtkamer van de tandarts op een interessant artikel in *People*. Het ging over een zestienjarige jongen die erin geslaagd was de onopgeloste moord op zijn moeder opnieuw onder de aandacht te brengen, waardoor de moordenaar alsnog werd berecht. Ik dacht dat mijn ijzeren wil vast wel zou opwegen tegen mijn gebrek aan geld en middelen, en ik besloot ter plekke dat ik het ging proberen. Misschien liep het op niets uit,

want tenslotte had niemand anders mijn moeder kunnen vinden. Maar goed, niemand anders had dan ook zo grondig gezocht als ik van plan was.

Meestal werd ik meewarig aangekeken óf direct afgewimpeld door de mensen die ik benaderde. De politie van Boone wilde me niet helpen omdat: (a) ik te jong was om dit te doen zonder toestemming van mijn voogd, (b) mijn moeders spoor al tien jaar steenkoud was, en (c) zij ervan overtuigd waren dat de ermee samenhangende moordzaak was opgelost. Het werd beschouwd als dood door een ongeval. Het New England Elephant Sanctuary was opgeheven. De enige die misschien meer wist over wat de overleden dierenverzorgster was overkomen, was mijn vader. Maar hij kon niet eens zeggen hoe hij zelf heette of welke dag van de week het was, laat staan een helder licht werpen op het incident dat zijn psychose had veroorzaakt.

Dus besloot ik zelf het heft in handen te nemen. Ik heb geprobeerd een privédetective in te schakelen, maar kwam er al gauw achter dat ze hun werk niet pro Deo doen, zoals sommige advocaten. Daarom heb ik oppasbaantjes gezocht bij leraren thuis. Aan het begin van deze zomervakantie wilde ik genoeg geld bij elkaar hebben om in ieder geval te zorgen dat er iemand geïnteresseerd is. Plus dat ik mezelf getraind heb als doe-het-zelfdetective.

Voor bijna elke onlinezoekmachine om vermiste personen op te sporen moet je geld betalen, en wel met behulp van een creditcard. Ik had geen van beide. Maar ik heb wel een nuttig handboek opgeduikeld op een kerkbazaar: *Hoe word ik privédetective?* Eén hoofdstuk ken ik inmiddels uit mijn hoofd: ‘Het opsporen van vermiste personen.’

Volgens het boek zijn er drie soorten vermiste personen:

1. Mensen die eigenlijk niet vermist zijn, maar die een leven en een vriendenkring hebben waar jij geen deel van uitmaakt. Ex-vriendjes en huisgenoten uit je studententijd met wie je het contact verloren hebt horen in deze categorie.
2. Mensen die eigenlijk niet vermist zijn, maar gewoon niet gevonden willen worden. Zoals lakse vaders die geen alimentatie willen betalen en maffiagetuigen.

3. Alle anderen. Weggelopen pubers en kinderen die zijn ontvoerd door engerds in raamloze witte bestelbusjes.

Als speurder kun je iemand alleen vinden omdat een heleboel mensen weten waar de vermiste persoon is. Maar jij weet het niet, dus moet je op zoek naar iemand die het wél weet.

Mensen die verdwijnen hebben zo hun redenen. Misschien hebben ze de verzekering opgelicht of houden ze zich schuil voor de politie. Misschien hebben ze besloten om opnieuw te beginnen. Misschien zitten ze tot hun nek in de schulden. Misschien hebben ze een geheim dat niemand mag ontdekken. *Hoe word ik privédetective?* zegt dat de eerste vraag die je jezelf moet stellen is: wil deze persoon gevonden worden?

Al twijfel ik eraan of ik het antwoord wil horen. Als mijn moeder uit vrije wil is weggelopen, hoef ik haar misschien alleen te laten weten dat ik haar nog steeds zoek. Als zij eenmaal weet dat ik haar na tien jaar nog steeds niet vergeten ben, komt ze misschien uit zichzelf bij me terug. Soms denk ik dat het makkelijker voor me zou zijn om te horen dat mijn moeder tien jaar geleden gestorven is dan dat ze nog leeft en besloten heeft om niet terug te komen.

Volgens het boek lijkt het terugvinden van een vermiste persoon op het oplossen van een woordzoeker. Je hebt alle letters voor je, maar je moet ze zo verbinden dat het juiste woord eruit springt. Informatiewinning is het wapen van de privédetective en feiten zijn je vrienden. Naam, geboortedatum, burgerservicenummer, bezochte scholen. Gegevens over militaire dienst, arbeidsverleden, vrienden en familieleden. Hoe dieper je graaft, hoe groter de kans dat je iemand vindt die ooit een praatje heeft gemaakt met de vermiste persoon over zijn droomvakantie of droombaan.

Wat doe je met deze feiten? Nou, eerst gebruik je ze om dingen uit te sluiten. Mijn allereerste speurtocht op internet was toen ik elf was. Ik heb toen de database Overleden Personen van de sociale-verzekeringsbank afgezocht naar mijn moeders naam.

Ze werd niet vermeld als overleden, maar dat zegt mij nog niet alles. Ze kan in leven zijn. Ze kan een andere naam hebben aange-

nomen. Ze kan dood zijn en niet geïdentificeerd. Een Jane Doe, heet dat.

Ze zat niet op Facebook of Twitter of op Classmates.com, of het alumnetwerk van Vassar College, waar ze gestudeerd heeft. Maar ja, mijn moeder ging altijd zo op in haar werk en haar olifanten, dat ik me niet kan voorstellen dat ze veel tijd zou hebben voor socialenetwerksites.

Er stonden 367 Alice Metcalfs in onlinetelefoongidsen. Ik heb er twee of drie per week gebeld, zodat mijn oma niet zou flippen vanwege een torenhoge telefoonrekening vol geregistreerde langeafstandsgesprekken. Ik heb een heleboel berichten ingesproken. Een heel lieve oude dame in Montana bood aan om te bidden voor mijn moeder. Een andere vrouw, die werkte als televisieproducent bij een nieuwszender in Los Angeles, beloofde mijn probleem als humaninterestverhaal aan haar baas voor te leggen. Maar wie ik ook aan de lijn kreeg, mijn moeder was er niet bij.

Het boek gaf nog meer tips. Zoeken in databases van gevangenen, registraties van handelsmerken, zelfs in de genealogische gegevens van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Ik heb het allemaal geprobeerd, maar zonder resultaat. Toen ik 'Alice Metcalf' googelde, kreeg ik juist te veel resultaten: meer dan anderhalf miljoen. Dus heb ik het beperkt tot zoeken naar 'Alice Kingston Metcalf olifanten rouw' en kreeg een opsomming van al haar wetenschappelijk onderzoek, grotendeels verricht vóór 2004.

Maar op de zestiende pagina met Google-zoekresultaten stond een artikel vermeld in een onlinepsychologieblog over het rouwproces van dieren. In alinea vier werd Alice Metcalf als volgt geciteerd: 'Het is egoïstisch om te denken dat mensen een monopolie hebben op verdriet. Er is bewijsmateriaal te over dat olifanten rouwen om het verlies van dierbaren.' Het was een kort, weinig opzienbarend citaat. Iets wat ze zo vaak gezegd had in andere tijdschriften en wetenschappelijke artikelen.

Maar dit blogartikel was uit 2006.

Twee jaar na haar verdwijning.

Hoewel ik een jaar lang het internet heb afgezocht, heb ik geen

enkel ander bewijs gevonden van mijn moeders bestaan. Ik weet niet of de datum van het onlineartikel een typefout was, of het citaat van mijn moeder in werkelijkheid jaren ouder was en of mijn moeder – schijnbaar springlevend in 2006 – nog steeds springlevend is.

Ik weet alleen dat ik het gevonden heb. En het is een begin.

Ik heb het niet gelaten bij de tips uit *Hoe word ik privédetective?* Ik heb een bericht gepost op vermiste personen-Listservs. Ooit heb ik me op een jaarmarkt opgeworpen als vrijwilliger voor een hypnotiseur, om me in aanwezigheid van een patat en worstenbroodjes etende mensenmenigte te laten hypnotiseren. Ik hoopte natuurlijk dat die man de herinneringen die diep in mij vastzitten naar boven zou halen. Maar het enige wat hij zei, was dat ik in een vorig leven keukenmeid in een hertogelijk paleis was geweest. Ik heb ook nog een gratis toegankelijke lezing over lucide dromen bijgewoond in de bibliotheek, om trucjes te leren om mijn koppig gesloten geest via dromen open te wrikken. Helaas ging het vooral over het schrijven van een boeiend dagboek en weinig anders.

Vandaag ga ik voor de eerste keer naar een paragnost.

Waarom ik niet eerder ben gegaan? Ten eerste omdat ik niet genoeg geld had. Ten tweede had ik geen idee waar ik een goede paragnost kon vinden. Ten derde is het niet bepaald wetenschappelijk verantwoord en als ik iets heb opgestoken van mijn afwezige moeder, dan is het om me te houden aan de tastbare feiten. Maar twee dagen geleden was ik bezig de aantekeningen van mijn moeder te ordenen, toen er een bladwijzer uit een schrift viel.

Het was eigenlijk geen bladwijzer. Het was een origamiolifant, gevouwen van een dollarbiljet.

Zomaar ineens herinnerde ik me mijn moeders handen die over een papiertje vlogen, snel omvouwend en weer terugvouwend. Ik herinnerde me dat ze doorging tot ik mijn babygehuil staakte, compleet in de ban van het papieren speelgoedje dat ze voor me had gemaakt.

Ik had het dollarolifantje aangeraakt alsof ik verwachtte dat het in rook op zou gaan. En toen viel mijn oog op de geopende pagina van het schrift, op een paragraaf die er plotseling uit sprong alsof hij in neonletters was geschreven:

Collega's kijken altijd vreemd op als ik tegen hen zeg dat de beste onderzoekers weten dat twee tot drie procent van welk onderwerp ze ook bestuderen simpelweg niet te kwantificeren valt. Misschien is er magie in het spel, buitenaardse wezens of de een of andere willekeurige afwijking, niets van dat alles valt volledig uit te sluiten. Als wij als wetenschappers betrouwbaar willen zijn, moeten we toegeven dat er wellicht een paar dingen zijn die we niet geacht worden te weten.

Dat zag ik als een teken.

Ieder ander op deze wereld zou liever naar een meesterlijk vouw-kunstwerkje kijken dan naar het originele platte vel papier, maar ik niet. Ik wilde bij het begin beginnen. Dus frutselde ik urenlang om mijn moeders olifantje te ontvouwen terwijl ik me inbeelde dat ik de warmte van haar vingertoppen nog voelde in het papier. Ik deed het stap voor stap, alsof ik een operatie uitvoerde, tot ik de dollar precies zo kon vouwen als zij het had gedaan. Tot er een kudde van zes nieuwe groene miniolifantjes over mijn bureau marcheerde. Ik bleef de hele dag oefenen en elke keer als het weer lukte, gloeide ik van trots. Die avond viel ik in slaap met een verzonnen filmscène in mijn hoofd, waarin ik eindelijk mijn vermiste moeder terugvond. Zij wist eerst niet dat ik het was, tot ik voor haar ogen een dollarbiljet tot een olifantje vouwde. Toen knuffelde ze me. En liet me niet meer los.

Het zou je verbazen hoeveel paragnosten er in de gele gids staan. New age spirituele gidsen, Paragnostisch advies van Laurel, Priesteres leest tarot, Readings door Kate Kimmel, De Herrijzende Feniks – adviezen voor liefde, rijkdom en geluk.

Het Tweede Gezicht van Serenity, Cumberland Street, Boone.

Serenity had geen grote advertentie of een gratis informatienummer of zelfs maar een achternaam. Maar ze woonde op fietsafstand van mijn huis en ze was de enige die een reading in de aanbieding had voor de spotprijs van tien dollar.

Cumberland Street is in een buurt waar ik van mijn oma eigenlijk niet mag komen. En 'straat' is een groot woord voor de korte steeg

met een failliete, dichtgetimmerde supermarkt en een duister kroegje met twee houten borden bij de ingang. Het ene biedt whiskyshots aan voor twee dollar vóór vijf uur 's middags en op het andere lees ik: TAROT, \$ 10, 14R.

Wat is 14R? Een leeftijdseis? Een behamaat?

Mooi dat ik mijn fiets hier niet op straat achterlaat, want ik kan hem niet op slot zetten. In de fietsenstalling op school of in de enige winkelstraat die Boone rijk is hoeft dat niet, maar deze buurt is een ander verhaal. Dus sjouw ik mijn fiets het open gangetje in links naast de cafédeur, waar het naar bier en zweet ruikt, en sleep hem mee de trap op. Boven is een soort halletje met een simpele houten deur, waarnaast 14R staat aangegeven. READINGS DOOR SERENITY, verkondigt een kartonnen bord op de deur.

De muren van het halletje zijn bedekt met loskomend katoenfluweelbehang. Er zitten gele vlekken op het plafond en het ruikt er sterk naar potpourri. Er staat een gammal bijzettafeltje, gestut door een telefoonboek, met een porseleinen schaal vol visitekaartjes: SERENITY JONES, PARAGNOST.

Er is niet veel ruimte voor mij en mijn fiets in het halletje. Ik probeer mijn karretje tegen de muur te laten leunen door het in een soort halve cirkel te sjarren.

Ik hoor de gedempte stemmen van twee vrouwen aan de andere kant van de houten deur. Zal ik aankloppen om Serenity te laten weten dat ik er ben? Maar daar moet ze natuurlijk allang van op de hoogte zijn als ze een beetje goed is in haar werk.

Voor de zekerheid hoest ik een keer. Hard. Met de fiets tegen mijn heup gedrukt leg ik mijn oor tegen de deur.

Je piekert over een belangrijke beslissing.

Iemand snakt naar adem, dan hoor ik een andere stem: *Hoe wist je dat?*

Je twijfelt er ernstig aan of datgene wat je besluit de juiste weg is.

Dan de andere stem weer: *Het is zo moeilijk geweest zonder Bert.*

Hij is hier op dit moment. En hij wil je laten weten dat je moet doen wat je hart je ingeeft.

Stilte. Dan: *Dat is niets voor Bert.*

O, nee. Dit was iemand ánders die over je waakt.

Tante Louise?

Inderdaad! Ze zegt dat jij altijd haar lieveling bent geweest.

Ik kan me niet inhouden, ik proest het uit. Dat gaat lekker zo, Serenity, denk ik.

Misschien heeft ze me gehoord, want het gesprek aan de andere kant van de deur valt stil. Ik buig me naar voren om nog iets te kunnen opvangen en stoot mijn fiets omver. Ik probeer mijn evenwicht te bewaren, maar struikel over de uiteinden van mijn moeders sjaal die is losgegaan. Mijn fiets en ik tuimelen boven op het tafeltje en de schaal valt op de vloer in scherven.

De deur wordt opengerukt en ik kijk op, zittend tussen het frame van mijn fiets terwijl ik de stukken porselein bij elkaar raap. ‘Wat gebeurt hier?’

Serenity Jones is een lange vrouw met roze haar dat als een suikerspin is opgestoken boven op haar hoofd. Haar lippenstift is even roze als haar kapsel. Het is heel gek, maar ik heb het gevoel dat ik haar ergens van ken. ‘Bent u Serenity?’

‘Wie ben jij?’

‘Dat hoort u toch te wéten?’

‘Ten eerste ben ik niet u, maar je. Ten tweede ben ik helderziend, niet alwetend. Als ik alwetend was, dan woonde ik in een betere buurt en zou ik mijn dikke winst laten wegsluizen naar de Kaaimaneilanden.’

Haar stem klinkt sleets, zoals een bank met kapotte veren. Dan ziet ze de porseleinscherven in mijn hand. ‘Wat heb je gedáán? Dat was de waarzeggersschaal van mijn grootmoeder!’

Een waarzeggersschaal? Ik heb geen idee wat dat is. Maar ik zit in de puree, dat is duidelijk.

‘Sorry. Het ging per ongeluk...’

‘Heb je enig idee hoe oud dit ding is? Het is een erfstuk! Als mijn moeder dit wist, zou ze zich omdraaien in haar graf.’ Ze grabbelt wat scherven bijeen en drukt de randen tegen elkaar, alsof ze op magische wijze aan elkaar vast zouden blijven kleven.

‘Zal ik hem proberen te lijmen?’

‘Tenzij jij kunt toveren, zie ik dat nog niet gebeuren. Mijn moe-

der én mijn grootmoeder zouden een rolberoerte krijgen als ze dit nog hadden meegemaakt. Waar zit je gezonde verstand, kind!

‘Als die schaal zo kostbaar is, waarom laat je hem dan rondslingeren in je halletje?’

‘Waarom probeer jij je fiets te stallen in een ruimte zo groot als een bezemkast?’

‘Ik was bang dat hij gejat zou worden als ik hem beneden liet staan,’ zeg ik, overeind krabbelend. ‘Ik zal betalen voor die gebroken schaal, oké?’

‘Meisje, de verkoop van padvinderskoekjes brengt echt niet genoeg op om een antieke schaal uit 1858 te vergoeden.’

‘Ik verkoop geen koekjes,’ zeg ik. ‘Ik kom hier voor een reading.’ Ze verstijft. ‘Ik werk niet met kinderen.’

‘Ik ben ouder dan ik eruitzie.’ Dat is echt zo. Iedereen denkt dat ik nog in de middenbouw van de basisschool zit, in plaats van op de middelbare school.

De vrouw die daar binnen bezig was met een reading staat ineens in de deuropening. ‘Serenity? Gaat het wel met je?’

Serenity komt in beweging en struikelt prompt over mijn fiets. ‘Ja hoor, prima.’

Ze werpt me een zuur glimlachje toe. ‘Ik kan je niet helpen.’

‘Párdon?’ zeg de cliënte.

‘U niet, mevrouw Langham,’ antwoordt Serenity snel, en dan mompelt ze tegen mij: ‘En nou wegwezen, jij. Anders bel ik de politie wegens vernieling.’

Misschien wil mevrouw Langham geen paragnost die gemeen doet tegen kinderen, of misschien wil ze niet in de buurt zijn als de politie hierheen komt. Hoe dan ook, ze kijkt Serenity aan alsof ze nog iets wil zeggen, maar dan dringt ze zich langs ons heen en holt de trap af.

‘Mooie boel,’ bromt Serenity. ‘Dankzij jou ben ik een onbetaalbaar erfstuk kwijt én loop ik tien dollar mis.’

‘Ik betaal het dubbele,’ gooi ik eruit. Ik heb achtenzestig dollar. Het is alles wat ik het afgelopen jaar verdiend heb met babysitten en heb opgespaard om een privédetective in te schakelen. Ik ben er niet van overtuigd dat Serenity betrouwbaar is. Maar ik heb er wel twintig dollar voor over om daarachter te komen.

Ze fleurt een beetje op als ze dat hoort. ‘Voor jou,’ zegt ze, ‘maak ik een uitzondering.’

Ze zwaait de deur verder open en een doodgewoon ingerichte woonkamer komt in beeld, met een bank, een salontafel en een televisie. Het ziet eruit als bij mijn oma thuis, wat een beetje teleurstellend is. Je zou niet zeggen dat hier een paragnost woont. ‘Is er iets?’ vraagt ze.

‘Ik denk dat ik een kristallen bol had verwacht of zoiets. Of een kralengordijn.’

‘Dat kost extra geld, hoor.’

Ik kijk haar aan, want ik weet niet zeker of ze een grapje maakt. Ze ploft neer op de bank en gebaart naar een stoel. ‘Ga zitten. Hoe heet je?’

‘Jenna Metcalf.’

‘Oké, Jenna,’ zegt ze zuchtend. ‘Vooruit met de geit.’

Ze geeft me een in leer gebonden organizer en vraagt me mijn naam, adres en telefoonnummer op te schrijven.

‘Waarom?’

‘Zodat ik je achteraf nog iets kan doorgeven. Als een geest een boodschap voor je heeft of zo. Snap je?’

Het lijkt me waarschijnlijker dat ze me e-mails wil sturen met de belofte van twintig procent korting op mijn volgende reading. Maar ik pak de organizer aan en schrijf me in. Ik heb zweethanden. Nu het moment is aangebroken, begin ik bedenkingen te krijgen. Het ergste wat me kan gebeuren is dat Serenity Jones een oplichtster blijkt te zijn, zodat ik weer terug ben bij af wat het mysterie van mijn moeder betreft.

Nee. Het ergste wat me kan gebeuren, is dat Serenity Jones een begaafd paragnost blijkt te zijn en dat ik óf te horen krijg dat mijn moeder me uit vrije wil heeft verlaten, óf dat mijn moeder dood is.

Ze pakt de tarotkaarten en begint ze te schudden. ‘Wat ik je tijdens deze reading ga vertellen, kun je misschien vooralsnog niet plaatsen. Maar onthou de informatie. Er kan een dag komen dat je iets hoort waardoor je ineens begrijpt wat de geesten jou vandaag probeerden duidelijk te maken.’ Ze zegt het zoals een stewardess uitlegt hoe je je veiligheidsgordel vast- en losmaakt. Dan overhandigt

ze me de kaarten om er drie stapeltjes van te maken. ‘Wat wil je weten? Wie er een oogje op je heeft? Of je hoog gaat scoren voor Engels? Welke opleiding je moet kiezen na de middelbare school?’

‘Dat hoef ik allemaal niet te weten.’ Ik geef haar de hele stapel kaarten terug. ‘Mijn moeder is tien jaar geleden verdwenen,’ zeg ik. ‘En ik wil dat je me helpt om haar te zoeken.’

Uit mijn moeders aantekeningen van haar veldonderzoek ken ik één stuk uit mijn hoofd. Soms, als ik me verveel tijdens een lesuur, schrijf ik die passage in mijn eigen notitieblok op en probeer haar handschrift zo goed mogelijk na te bootsen.

Het is uit haar tijd in Botswana, na haar promotie, toen ze in het Tuli Block vervolgonderzoek deed naar rouw bij olifanten in het wild. Ze deed verslag van de dood van een olifant, het kalf van Kagiso, een vijftienjarig vrouwtje. Kagiso kalfde even na zonsondergang en de baby was óf doodgeboren, óf stierf heel kort erna. Volgens mijn moeders notities was dit niet ongebruikelijk als een olifant haar eerste kalf wierp. Maar Kagiso’s reactie was wél vreemd.

Dinsdag

9.45: *Kagiso staat naast kalf, in de volle zon op een open plek. Streelt de kop en tilt het slurfje op. Kalf bewegingloos sinds 6.35.*

11.52: *Kagiso bedreigt andere vrouwtjes, Aviwe en Cokisa, als zij lichaam van kalf komen inspecteren.*

15.15: *Kagiso blijft in beschermhouding boven kalf staan. Raakt het aan met haar slurf. Probeert het op te tillen.*

Woensdag

6.36: *Ben ongerust over Kagiso, die niet naar drinkplaats is geweest.*

10.42: *Kagiso schopt struikjes over kalf heen. Breekt takken af om als bedekking te gebruiken.*

15.46: *Snikheet. Kagiso gaat naar drinkplaats en komt terug. Blijft bij kalf in de buurt.*

Donderdag

6.56: Drie leeuwinnen naderen. Beginnen karkas van kalf weg te slepen. Kagiso valt aan, zij rennen weg in oostelijke richting.

Kagiso neemt opnieuw beschermhouding aan. Brult.

8.20: Blijft brullen.

11.13: Kagiso staat nog steeds in beschermhouding boven dode kalf.

21.02: Drie leeuwen eten van het karkas. Kagiso nergens te zien.

Onder aan de pagina had mijn moeder geschreven:

Kagiso verlaat het lijk van haar kalf na er drie dagen bij gewaakt te hebben.

Uit onderzoek is bekend dat een olifantenkalf onder de twee jaar het niet overleeft als de moeder overlijdt.

Tot nu toe is er niets geschreven over wat er met de moeder gebeurt die haar baby verliest.

Op het moment dat mijn moeder dit schreef, wist ze niet dat ze al zwanger was van mij.

‘Ik doe geen vermiste personen,’ zegt Serenity op een toon die geen tegenspraak duldt.

‘Je werkt niet met kinderen,’ zeg ik terwijl ik aftel op mijn vingers, ‘je doet geen vermiste personen. Wat doe je eigenlijk wél?’

Ze knijpt haar ogen tot spleetjes. ‘Van alles. Wil je energetische therapie? Geen probleem. Tarot? Prima. Communiceren met een overledene? Dan ben je aan het juiste adres.’ Ze leunt ver naar voren, zodat ik begrijp dat het menens is. ‘Maar ik doe géén vermiste personen.’

‘Je bent toch paragnost?’

‘Iedere paragnost heeft weer andere gaven,’ zegt ze. ‘De toekomst voorspellen, aura’s lezen, channeling, telepathie. Ik heb iets meegekregen, maar dat betekent niet dat ik je de hele bubs kan aanbieden.’

‘Ze is tien jaar geleden verdwenen,’ vervolg ik, alsof Serenity

niets heeft gezegd. Ik zit even te dubben of ik haar zal vertellen over de vertrapping, of dat mijn moeder naar het ziekenhuis is gebracht. Maar ik zeg er niets over. Ik wil Serenity geen antwoorden in de mond leggen. ‘Ik was pas drie.’

‘De meeste vermiste personen verdwijnen omdat ze dat willen,’ zegt Serenity.

‘Maar niet allemaal,’ antwoord ik. ‘Ze heeft me niet in de steek gelaten, dat weet ik gewoon.’ Aarzelend doe ik mijn moeders sjaal af en houd hem Serenity voor. ‘Deze was van haar. Zou dat helpen...?’

Serenity raakt de sjaal niet aan. ‘Ik heb niet gezegd dat ik haar niet zou kúnnen vinden. Ik bedoelde dat ik het niet wíl.’

Dit had ik niet verwacht. ‘Waarom niet?’ vraag ik stomverbaasd. ‘Waarom zou je me niet willen helpen als je het wel kunt?’

‘Zeg jongedame, ik ben verdorie Moeder Teresa niet!’ valt ze uit. Ze wordt knalrood. Ik vraag me af of ze haar eigen naderende dood door hoge bloeddruk al heeft kunnen voorspellen. ‘Sorry, hoor,’ zegt ze, en ze verdwijnt naar de gang. Even later hoor ik een kraan lopen.

Ze blijft vijf minuten weg. Tien. Ik sta op en begin door de kamer te dreutelen. Op de schoorsteenmantel staan foto’s van Serenity samen met George en Barbara Bush, met Cher en met die gast uit *Zoolander*. Ik snap er niets van. Waarom moet iemand die dikke maatjes is met beroemdheden haar kostje bij elkaar scharrelen door readings te doen voor tien dollar in Nergenshuizen, New Hampshire?

Ik hoor de wc doorspoelen, sprint naar de bank en ga weer zitten, alsof ik al die tijd geen vin heb verroerd. Serenity komt binnen met een beheerst gezicht. Haar roze pony is vochtig, alsof ze water op haar gezicht heeft gespat.

‘Ik zal hier geen honorarium voor vragen,’ zegt ze, en ik snuif verachtelijk. ‘Ik vind het heel erg van je moeder. Misschien kan iemand anders je vertellen wat je wilt horen.’

‘Wie dan?’

‘Ik heb geen idee. We hebben nu eenmaal geen beroepsvereniging of een paragnostencafé waar we op vaste tijden rondhangen.’ Ze

loopt naar de deur en zwaait hem wijd open, ze wil me duidelijk weg hebben. ‘Als ik over iemand hoor die dat soort zaken behandelt, laat ik het je weten.’

Ze liegt waarschijnlijk dat ze barst, om te zorgen dat ik zo snel mogelijk opduvel. Ik stap het halletje in en trek mijn fiets overeind. ‘Als je haar niet voor me wilt zoeken,’ zeg ik, ‘kun je me dan ten minste vertellen of ze dood is?’

Ongelooflijk dat ik dat zomaar vraag. Mijn woorden hangen tussen ons in als een gordijn waardoorheen we elkaar niet duidelijk kunnen zien. Even overweeg ik om mijn fiets te pakken en er mee de trap af te hollen, voor ik gedwongen ben het antwoord aan te horen.

Serenity trilt alsof ik haar heb aangeraakt met een taser. ‘Ze is niet dood.’

Terwijl ze de deur voor mijn neus dichtdoet, vraag ik me af of ook dit een vierkante leugen is.

Ik ga niet meteen naar huis, maar fiets vijf kilometer langs de rand van Boone over een onverharde weg naar het Stark Nature Preserve, vernoemd naar de Amerikaanse generaal die het staatsmotto heeft bedacht: ‘In vrijheid leven of sterven.’ Maar tien jaar geleden was hier nog het New England Elephant Sanctuary, het olifantenreservaat dat opgericht werd door mijn vader, Thomas Metcalf. Destijds was het ruim duizend hectare, met twee hectare tussen de uiterste grens van het reservaat en het dichtstbijzijnde woonhuis. Nu is meer dan de helft van het gebied in beslag genomen door een nieuwe winkelpromenade, een gigantische zelfbedieningsgroothandel en een nieuwe woonwijk in aanbouw. De rest wordt in beheer gehouden door de staat.

Ik zet mijn fiets neer en loop twintig minuten, langs het berkenbos en de grote, nu met onkruid overwoekerde vijver waar de olifanten dagelijks kwamen drinken. Ten slotte kom ik bij mijn lievelingsplek, onder een dikke eik met verdraaide armen als van een heks. Hoewel de bosgrond bedekt is met mos en varens in deze tijd van het jaar, strekt zich onder deze boom een weelderig tapijt van felpaarse paddenstoelen uit. Het lijkt op een oord waar elfjes zouden wonen, als ze echt bestonden.

Ze heten *Laccaria amethystina*. Ik heb het opgezocht op internet. Dat leek me echt iets wat mijn moeder ook gedaan zou hebben als zij ze had gezien.

Ik ga midden tussen de paddenstoelen zitten. Je zou denken dat ik de hoeden zou pletten, maar ze geven mee onder mijn gewicht. Ik raak de onderkant van een paddenstoel aan. Van die accordeonachtige plooitjes die fluweelzacht aanvoelen en toch stevig zijn, net als het uiteinde van een olifantenslurf.

Op deze plek heeft Maura vroeger haar kalf begraven, de enige olifant die ooit is geboren in het reservaat. Ik was te jong om het me te herinneren, maar ik heb erover gelezen in de aantekeningen van mijn moeder. Maura was al drachtig toen ze in het reservaat arriveerde, hoewel de dierentuin waaruit ze afkomstig was dat niet wist. Bijna vijftien maanden na haar aankomst werd haar kalf dood geboren. Maura droeg hem naar de plaats onder de eik en dekte hem toe met dennennaalden en takken. De volgende lente schoten een heleboel prachtige violette paddenstoelen uit de grond op die plek, waar het dode kalf inmiddels opnieuw was begraven door het personeel van het reservaat.

Ik pak mijn mobiele telefoon uit mijn zak. De enige positieve kant aan de verkoop van de helft van het terrein is dat er nu vlakbij een enorme gsm-antennemast staat. Het bereik is hier waarschijnlijk beter dan in de rest van New Hampshire. Ik open een zoekmachine en typ: 'Serenity Jones paragnost.'

Het eerste wat ik lees is de pagina op Wikipedia:

Serenity Jones (geb. 1 november 1966) is een Amerikaanse hel-derziende en medium. Ze was meerdere keren te zien op Good Morning America en had haar eigen televisieshow, Serenity!, waarin ze cold readings deed van het publiek en individuele readings voor gasten. Ze was gespecialiseerd in vermissingszaken.

Vermissingszaken? Nou breekt mijn klomp.

Ze werkte samen met verschillende politiediensten en de FBI en beweerde een slagingspercentage van achtentachtig procent te heb-

ben. Maar haar mislukte voorspelling wat betreft de ontvoerde zoon van senator John McCoy werd breed uitgemeten in de media en leidde ertoe dat de familie aangifte deed. Sinds 2007 is Jones niet meer in de openbaarheid getreden.

Is het mogelijk dat een beroemd medium – ook al is ze in ongenade gevallen – van de aardbodem verdwijnt, om zeven jaar later op te duiken in Boone, New Hampshire? Jazeker. Als er één plek bestaat waar je een onopvallend leven kunt leiden, dan is het mijn woonplaats, waar de spannendste gebeurtenis van het jaar de Koeienplons is tijdens de zomervakantie.

Ik bestudeer een lijst van Serenity's in het openbaar gedane voorspellingen.

In 1999 vertelde Jones aan Thea Katanopoulis dat haar zoon Adam, die al zeven jaar werd vermist, in leven was. In 2001 werd Adam opgespoord terwijl hij aan het werk was op een koopvaardijchip voor de kust van Afrika.

Jones voorspelde feilloos de vrijspraak van O.J. Simpson en de grote aardbeving in 1989.

In 1998 zei Jones dat de volgende presidentsverkiezingen zouden worden uitgesteld. Hoewel de verkiezingen in 2000 niet werden uitgesteld, werden de officiële resultaten pas na 36 dagen bekendgemaakt.

In 1998 vertelde Jones de moeder van de vermiste studente Kerry Rashid dat haar dochter werd doodgestoken en dat met behulp van DNA de onschuld van de man die veroordeeld was voor de misdaad zou worden aangetoond. In 2004 werd Orlando Ickes inderdaad vrijgelaten als gevolg van het Innocence Project en in plaats van hem werd zijn voormalige kamergenoot aangeklaagd voor de moord.

In 2001 vertelde Jones aan de politie dat Chandra Levy's stofelijk overschot zou worden gevonden in een dichtbebost gebied op een helling. Het jaar daarop werd het lichaam gevonden in Rock Creek Park in Maryland, op een steile helling. Ze voorspelde eveneens dat Thomas Quintanos IV, een brandweerman uit New

York die de dood zou hebben gevonden na 9/11, nog in leven was. En inderdaad werd hij vanonder het puin bevrijd, vijf dagen na de aanslag op het World Trade Center.

In haar tv-show in 2001 leidde Jones de politie voor de camera naar het huis van postbode Earlen O'Doule in Pensacola, Florida. In de kelder van de woning vonden ze een geheime vergrendelde kamer, waar Justine Fawker gevangenzat, die acht jaar eerder op elfjarige leeftijd werd ontvoerd en van wie men vermoedde dat ze dood was.

In haar tv-show in november 2003 vertelde Jones aan senator John McCoy en zijn vrouw dat hun ontvoerde zoon nog in leven was en dat ze hem zouden vinden op een busstation in Ocala, Florida. Het stoffelijk overschot van de jongen werd daar in staat van ontbinding aangetroffen.

Vanaf dat moment was het bergafwaarts gegaan met Serenity Jones.

In december 2003 vertelde Jones de weduwe van een gesneuvelde marinier dat ze zou bevallen van een gezonde jongen. Veertien dagen later kreeg de vrouw een miskraam.

In januari 2004 vertelde Jones aan Yolanda Rawls uit Orem, Utah, dat haar vermiste vijfjarige dochter, Velvet, was geherenspoeld en werd opgevoed door een mormoons gezin, wat leidde tot een golf van protest in Salt Lake City. Een halfjaar later bekende Yolanda's vriend de moord op het meisje. Hij wees de politie een ondiep graf aan in de buurt van de plaatselijke vuilstortplaats.

In februari 2004 voorspelde Jones dat de stoffelijke resten van Jimmy Hoffa zouden worden ontdekt, ingemetseld in het cement van de muren van een bomkelder, gebouwd door de Rockefeller's in Woodstock, Vermont. Dit bleek onjuist.

In maart 2004 verklaarde Jones dat Audrey Seiler, een vermiste studente aan de universiteit van Madison, slachtoffer was geworden van een seriemoordenaar. Seiler bleek haar eigen ontvoering te hebben geënceneerd in een poging de aandacht van haar vriendje te trekken.

In mei 2007 voorspelde ze dat Madeleine McCann, die verdween tijdens een vakantie met haar ouders in Portugal, in augustus weer terecht zou zijn. Deze zaak is nog steeds niet opgelost.

Sindsdien heeft ze geen voorspellingen meer gedaan in het openbaar. Het lijkt erop dat zij vermist is geraakt.

Geen wonder dat ze niet ‘met kinderen werkt’.

Tja, ze heeft een kolossale blunder begaan door die foute voorspelling in de zaak-McCoy, maar toch had ze voor de helft gelijk. Ze hebben de vermiste jongen wél gevonden, hij leefde alleen niet meer. Botte pech voor haar dat – na een hele rits successen – bij haar eerste misser een superberoemde politicus betrokken was.

Er zijn foto’s van Serenity op de Grammy Award-uitreiking met Snoop Dogg en tijdens het jaarlijkse persdiner in het Witte Huis met George W. Bush. Er staat ook nog een foto in de rubriek Modepolitie van *US Weekly*, die Serenity toont met twee reusachtige zijden rozetten op haar borsten genaaid.

Ik klik op mijn YouTube-app en voer Serenity’s naam in en die van senator McCoy. Er wordt een filmpje geladen dat Serenity toont op de set van een tv-show, met haar enorme ijscoachtige haarknoet en in een broekpak dat net iets donkerder roze is. Tegenover haar op een paarse bank zit senator McCoy, een man met een kaak die je kunt gebruiken om rechte hoeken mee te meten, en een perfect zilverachtige grijstint bij zijn slapen. Zijn vrouw zit naast hem en klemt zijn hand vast.

Ik heb weinig met politiek, maar in de geschiedenislessen bij mij op school werd senator McCoy aangehaald als klassiek voorbeeld van een politiek fiasco. Hij was klaargestoomd voor de race naar het presidentschap, hing rond met de Kennedy’s in Hyannisport en had een partijpolitieke toespraak gehouden op de Nationale Democratische Conventie. Maar toen werd zijn zevenjarige zoon ontvoerd van het schoolterrein van zijn privéschool.

In het filmfragment buigt Serenity zich naar de politicus. ‘Senator McCoy,’ zegt ze, ‘ik heb een visióen gehad.’

Dan richt de camera zich op een gospelkoor op de set. ‘Een visioen!’ zingen ze uit volle borst, als een muzikale onderstreping.

‘Een visioen van uw zontje...’ Serenity zwijgt even en vervolgt: ‘Levend en wel.’

Mevrouw McCoy valt haar man snikkend in de armen.

Ik vraag me af of Serenity senator McCoy expres heeft uitgekozen. Heeft ze echt een visioen gehad van dat jochie, of wilde ze gewoon een graantje meepikken van de mediahype rondom de kidnapping?

Het filmpje toont nu de busterminal in Ocala. Daar is Serenity, die met de McCoys het gebouw in gaat. Ze lopen in een zombieachtige trance naar een verzameling kluisjes vlak bij de herentoiletten. ‘Henry?’ roept mevrouw McCoy, terwijl Serenity een politieagent instrueert om kluis 341 open te maken. Er komt een goor uitzierende koffer in beeld, die de agent verder tevoorschijn trekt terwijl iedereen achteruitdeinst vanwege de stank van het lijk dat erin zit.

De camera kantelt even en het beeld draait zijwaarts. Dan heeft de cameraman zichzelf weer onder controle, net op tijd om een brakende Serenity te filmen, een flauwgevallen Ginny McCoy én senator McCoy, het goudhaantje van de Democraten, die schreeuwt dat hij moet stoppen met filmen en uithaalt naar de camera.

Serenity Jones was niet alleen in ongenade gevallen, ze werd geheld en verguisd. De McCoys hebben haar aangeklaagd en zij heeft uiteindelijk een schadevergoeding betaald. Nadien werd senator McCoy twee keer gearresteerd voor rijden onder invloed, hij trok zich terug uit de Senaat en ging naar een herstellingsoord om zijn ‘uitputtingsverschijnselen’ te laten behandelen. Zijn vrouw overleed een jaar later aan een overdosis slaappillen. En Serenity werd heel, heel snel onzichtbaar.

De vrouw die zo gigantisch geblunderd had met de McCoys was dezelfde persoon die tientallen verdwenen kinderen had teruggevonden. Zij was de Serenity Jones die nu in het armetierigste deel van de stad woonde en geen cent te makken had. Maar was ze haar gave om vermiste personen op te sporen kwijtgeraakt... of was ze altijd een fake geweest? Was ze ooit een écht medium, of had ze alleen maar veel mazzel gehad?

Misschien is een paranormale gave zoiets als fietsen, iets wat je

nooit echt verleert. Misschien komt het terug als je het gewoon nog een kans geeft.

Dus al weet ik vrij zeker dat Serenity Jones mij liever ziet gaan dan komen, ik weet ook dat mijn moeder opsporen precies het setje zijwiltjes is dat ze nodig heeft.